

KRALIÇE ARI
ŞARKI SÖYLEDİĞİNDE
ARILAR DANS EDER

VÉRONIQUE MACIEJAK

KRALIÇE ARI
ŞARKI SÖYLEDİĞİNDE
ARILAR DANS EDER

VÉRONIQUE MACIEJAK

Çeviren: Meltem Gezgin

YAN | PA
SAJ

KRALİÇE ARI ŞARKI SÖYLEDİĞİNDE ARILAR DANS EDER
VÉRONIQUE MACIEJAK

Özgün Adı: Quand La Reine Chante, Les Abeilles Dansent
© 2021, 2022, Éditions Eyrolles, Paris, France

© 2024 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-99386-5-3

Baskı: Mayıs 2024

Çeviri: Meltem Gezgin
Editör: Gözde Sayınsoy
Son Okuma: Serap Yıkılğan
Sayfa Tasarım: Bahadır Erşik
Kapak Tasarım: Deniz Yükselci Karagöz - Yiğit Karagöz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 52729

YAN PASAJ YAYINEVİ
Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10 Kadıköy/İstanbul
Sertifika No: 49450
info@yanpasaj.com
www.yanpasaj.com

Öğretmenlik mezunu **V ronique Maciejak**, yaklaşık on yıl boyunca medya sektöründe çalıştı. Ebeveyn danışmanlığı, şiddetsiz iletişim, empatik yaklaşım ve pozitif disiplin konularında atölye çalışmaları, eğitimler, konferanslar düzenledi. Ebeveynlik üzerine üç rehber kitabı ve üç kişisel gelişim kitabı bulunmaktadır. V ronique Maciejak eşi ve üç kızıyla birlikte bir köyde yaşamaktadır.

Meltem Gezgin İstanbul'da doğdu. Marmara Üniversitesi Fransızca Mütercim-Tercümanlık bölümünden mezun olduktan sonra Fransızca öğretmenliği eğitimi aldı. İstanbul'da yaşamaktadır. 2019 yılından beri edebiyat alanında çevirmenlik yapmaktadır.

Bütün ebeveynlere,
“Kendinize özen gösterin!”

6 Ocak 2021, Çarşamba
20.35

“Haydi sofraya! Baptiste, duyuyor musun?”
Görünüşe göre, hayır.

Marie büyük oğluyula iletişim kurmak için beş dakikadır merdivenlerin dibinden yukarı bağıırıyordu.

Bir posta güvercini muhtemelen daha etkili olurdu.

Marie daha fazla direktmektense, diğer hedefe geçmeye karar verdi: Jade. *Peppa Pig*'in bir bölümünde kendinden geçmiş, tatlı sarışın kanepede şekerleme yapıyordu. Ağzındaki başparmağı ve başının üzerindeki sevimli oyuncak çok yorgun olduğunun belirtisiydi. Marie usulca gidip yanına oturdu ve alnını okşadı. “Yemek neredeyse hazır,” dedi şefkatle.

Jade kısaca, “Mmm, mmm...” diye karşılık verdi, gözlerini bile açmadan. Ocağın başına dönen Marie küçük kızın arkasından gelmediğini fark etti. Hızlıca kalkıp gelmesini umarak göz ucuyla ona baktı.

Mutfaktaki leziz kokular iştahları kabartmaktaydı. *Filet mignon*'u mükemmel pişmişti. Hepsini kaynatmadan önce sosuna bir tutam muskat ekledi. Kestane püresini bir servis tabağına koydu, ekmeği dilimledi, ardından çalışmasının sonucuna gayet memnun bir şekilde baktı.

Masa hazırlanmış, çorba servis edilmişti, etler ise cızırdıyordu.

Her şey harika görünüyordu.

Tabii, üç çocuğundan sadece birinin seslenmelerine cevap vermesi dışında.

“Baptiste! Sofraya!” diye, bir hayli sinirli bir şekilde bağırdı tekrar.

Akıllıca yerine oturmuş olan Léo'nun kulaklarını kapatacak zamanı olmamıştı. Annesinin bağırılışlarına büzülmeden katlandı.

“Gidip ona bakmamı ister misin anne?” diye sordu, kulak zarlarını korumak isteyen küçük ocuk. “Sanırım hâlâ banyoda.”

“Hâlâ mı? Bir saattir yıkanıyor. Temiz olsa iyi olur. Evet, lütfen canım, çıkmasını söyle ona. Neyse ki buradasın! Keşke abin ve kız kardeşin de senin kadar sorumluluk sahibi olabilseydi... Jade! Acele et ve şu televizyonu kapat!”

Marie'nin ses tonu sertleşmişti. Sabrıysa sınırlarını zorluyordu.

“Süt istiyorum!” diye bağırdı Jade, hâlâ kanepede uzanmaktaydı.

“Pardon?” diye hemen karşılık verdi Marie.

Pes etmemeye kararlı olan Marie kızını almaya gitti. Mutfağın bir köşesinde oturmasını istedi.

“Cezalısın küçük hanım,” dedi Marie, bezmiş bir hâlde. “Ben senin annenim, arkadaşın değil ve ben senden bir şey istediğimde yapacaksın. Nokta. Ben...”

Marie'nin sözü telefonunun çalmasıyla kesildi. Mesaja bakmak için Jade'i duvara dönük bıraktı.

İyi akşamlar tatlım. Acil bir dosyayı tamamlamakla uğraşıyorum, bir iki saat daha buradayım. Beni yemeğe beklemeyin. Gelince kendime bir sandviç yaparım.

Romain

Hayal kırıklığına uğramış olan Marie bir süre mutfaktaki sandalyeye oturdu. Yorucu bir günün ardından, güzel bir sofranın başında ailesiyle kaliteli zaman geçirmeyi umuyordu. Ama olmamıştı!

Jade cezalıydı, Baptiste gelmeye tenezzül etmiyordu ve işte, şimdi de kocası kaçıyordu...

"Anne! Yanık mı kokuyor?" diye endişeyle sordu Léo merdivenden inerken.

"Kahretsin! Et yanıyor!"

Marie harlı ateşte yanan saplı tencereyi unutmuştu. Yemeği bir dakika kaynamalıydı, beş değil! Sonuç: Sos tamamen uçmuş, et ise aşırı pişmişti.

"Ah, kahretsin, kahretsin! Olamaz!"

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu Léo sevecenlikle.

"Abini sofraya getirirsen, bana yardım etmiş olursun!"

"Buradayım, anne, *no panic!*" diyerek caka sattı Baptiste otururken.

Saçları ıslak, üstü çıplak vaziyetteki tüysüz genç, banyo havlusunu belinin etrafına sarmıştı.

"Yaramaslık yaptığım için ösür dilerim anne, ben de gelebilir miyim?" diye sordu Jade annesine yaklaşarak.

* (İng.) Panik yok. (e.n.)

“Peki...” diyerek yumuşadı Marie. “Evet, otur. Çorbanıza başlayın, soğuyacak. Eti kesebildiğim kadarıyla keseceğim.”

“Güsel totmuyor...”

“Evet, farkındayım Jade,” dedi Marie, üzölmüştü. “Yanık koyuyor. Et fazla pişmiş. Daha çabuk gelseydiniz böyle olmazdı.”

“Hayır, o değil. Çorba,” dedi küçük kız burnunu tıkayarak.

Marie öfkesini bastırmak için derin bir nefes aldı, ardından elinden geldiğince sakın bir şekilde şöyle cevapladı:

“Köşeye geri dönmek ister misin Jade? Sanırım hayır. O zaman başka türlü ifade et. Beğenmeme hakkın var ama bunu söyleyecek kelimelerini iyi seç.”

“Nası?”

“Özetle,” diye açıkladı Baptiste araya girerek, “annem sözlerini biraz değiştirmeni istiyor. Anlam aynı, üslubu farklı.”

“Hiçbir şey anlamadım...” dedi küçük kız.

“Şöyle bir şey söyleyebilirsin: ‘Vay canına, çorban çok güzel görünüyor sevgili anneciğim. Ama ben biraz seçiciyim ve bu pek hoşuma gitmedi. Ama... yine de teşekkürler.’ Ana fikri anladın mı, ufaklık?”

“Hayır... Ama ben Knorr’un çorbalarını beğeniyorum,” diye mırıldandı Jade abisine.

“Anne, çorbanı çok beğendim,” diye hızlıca araya girdi Léo, dikkati başka yöne çekmek için. “Biraz daha alacağım.”

“Teşekkür ederim tatlım,” dedi Marie, masanın ortasına et tabağını koyarken. “Ya sen Baptiste, senin kararın nedir?”

“Yani... Çorban güzel görünüyor gerçekten ama... ben biraz seçiciyim. Üstelik, genel olarak pek çorbacı biri değilimdir. Biliyorsun, değil mi? Buna karşın, çok güzel olduğuna eminim... Yani başkalarına göre. Yani, ezilmiş sebze sevenlere göre. Beni anlıyor musun?” diye cevap verdi çocuk alaycı bir tavırla.

“Anladığım kadarıyla bu hoşunuza gitmedi,” dedi Marie kendini sandalyeye bırakırken. “Boşuna uğraşmışım. Siz sosis ve patates kızartması hariç hiçbir şeyi beğenmiyorsunuz. Yazık ki, kendinizi zorlayacaksınız.”

Üzerindeki kıyafeti – ya da daha doğrusu *olmayan* kıyafeti – ancak şimdi fark eden Marie, Baptiste’e döndü.

“Aaa... Baptiste! Ne hâldesin? En azından bir tişört giyebilirdin.”

“İtiraf ediyorum. Biraz üşüdüm,” diye cevap verdi çocuk gülümseyerek. “Odama gidebilir miyim? Ne de olsa çok aç değilim. Hem bitirmem gereken ödevlerim var.”

“Anne,” diye araya girdi Jade. “Capucine’in yatmadan önce üç hitaye hattı olduğunu biliyor musun? Benim de onun gibi olabilir mi?”

Marie onu duymazdan gelip Baptiste’e cevap verdi:

“Seni saat 17’de bıraktığımda ödevlerini neredeyse bitirdiğini söylemiştin.”

“Anne! Sana söylüyorum. Bana cevap verir misin?” diye sabırsızlandı Jade.

“Şşt!” dedi Marie kızgınlıkla, kızına doğru tehditkâr bir bakış atarak.

“Evet, öyle,” diye devam etti Baptiste, neredeyse bitmişti. Tekrar göz atılacak bir iki şey kaldı.”

“Ama anne!”

“Jade! Kes artık!” diye bağırdı Marie. “Abinle konuştuğumu görüyorsun, değil mi? Capucine’e yatmadan önce kaç hikâye okunduğu da umurumda değil. Çorbanı iç ve sus!”

“Anne,” dedi Baptiste, “yemekten sonra sana Maddy McFly’in TikTok’taki son videosunu göstermek istiyorum. Bu kız tam bir *thug*!”

“*Thug* ne demek?” diye sordu Jade.

“Baptiste...” diye mırıldandı Marie iç çekerek. “Kelimele-
rine biraz dikkat et lütfen.”

“Anne, *thug* ne demek?” diye tekrarladı Jade, annesinin ka-
zağını daha kuvvetlice çekerek.

“Kazağımın kolunu esneteceksin!” diye bağırdı Marie. “Ne
demek olduğunu bilmiyorum, abine sor.”

“Haydut’ demek,” diye açıkladı Baptiste. “Topluma karşı
bir isyankâr!”

“O zaman ben de bir *thug* mıyım?” diye sordu Jade.

“Hayır. Haydi, abini dinlemeyi bırak da çorbanı bitir.
Sana gelince Baptiste, video izlemekten ziyade ödevlerini
düşün. Marty Mac Fly gerçekten ama gerçekten önceliğin
değil.”

“Maddy, anne, Marty değil. Ve biliyorsun ki son sınavımda
matematikten 16* aldım.”

Marie hemen yumuşadı. Böyle iyi haberler oğlunun ağ-
zından çok nadir çıkıyordu.

“Tek başına tekrar ettiğin mi?” diye sordu neşeyle.

“Evet!”

“Harika! Seninle çok gurur duyuyorum. Baban çok mutlu
olacak. Neden bunu bana daha önce söylemedin?”

“Aklımdan çıkmış,” diye yanıtladı Baptiste biraz ilgisizce.
“O zaman, masadan kalkabilir miyim?”

“Tabii ki, haydi.”

Genç adam aşağı indiğinden daha hızlı bir şekilde odasına
çıktı.

“Anne, ben de gidebilir miyim?” diye sordu Jade, annesinin
kıyafetini yeniden çekiştirerek.

Bitkin olan Marie cevap vermedi.

* Fransa’da notlandırma sistemi 0-20 arasındadır. (e.n.)

“*Peppa Pig*’i islemeye gidebilir miyim?” diye ısrar etti küçük kız.

Marie takınması gereken ideal tutumu düşünerek bir an ona baktı. Şu durumda, gülmesi mi yoksa ağlaması mı gerekiyordu bilmiyordu. Bağırılmaktan ve her zaman kötü biri olarak görülmekten bıkmıştı. Jade sürekli ilgi ihtiyacıyla çok zorlayıcı olabiliyordu ama zamanını cezalı olarak da geçiremezdi. Akşam yemeğini sakince bitirmek ve yeni bir tartışmayı önlemek için, biraz da suçluluk hissiyle teslim olmaya karar verdi.

“Tamam, haydi, teslim oluyorum,” dedi iç çekerek. “Bu akşam seninle uğraşacak gücüm yok. Televizyonun başına git, sütünü hazırlayayım.”

“Yaşasın! Süpey! Teşettürler anne, sen muteşem bir annesin!”

“Hayır, sanmıyorum,” diye cevapladı Marie kızgın bir hâlde. “Sadece çok yorgunum.”

Kızının biberonunu hazırlarken başının ağrıdığını hissetti. Birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı ve geçmesini umarak şakaklarını hafifçe ovdu.

“Çorban çok soğuk değil mi anne?” diye endişeyle sordu Léo, annesi masaya döndüğünde.

“Soğuk çorba, fazla pişmiş et, geciken bir koca ve çocukların yokluğu... ya da yoruculuğu... Bunun dışında bir şey yok. Ama endişelenme,” diye toparladı, oğlunun hayal kırıklığına uğramış yüz ifadesini görünce. “Düzelecek. İstersen, sen de odana çıkabilirsin.”

“Seninle kalmak istiyorum. Hem sofrayı toplamana yardım ederim.”

“Gerçekten çok tatlısın,” dedi Marie gülümseyerek. “Sana her zaman güvenebiliriz.”

Marie ve Léo *Peppa Pig*’in karakterlerini tartışarak

yemeklerini bitirdi. Peppa'nın arkadaşlarının isimlerinin baş harfleriyle hayvan adlarının aynı olduğunu henüz fark etmişlerdi. Rebecca Rabbit, Suzy Sheep, Candy Cat ya da Danny Dog gibi. Şu anda CE2 olan Léo'nun İngilizcesini gözden geçirmesi için iyi bir fırsattı bu. Böylece bu akşam tam olarak heba olmuş sayılmazdı.

*
* *

Baptiste zorlu pazarlıklardan sonra ancak yatmaya gitmişti. On üç yaşındaki genç, uyanık kalmaya izin vermesi için annesini ikna etmek amacıyla melatonin üzerine yapılan yeni bir çalışmadan söz etmişti.

Melatonin olsun ya da olmasın Marie ona ertesi gün derslerinin saat 8'de başlayacağını, bir de İngilizce sınavını hatırlattı. Baptiste sonunda pes etti.

Neyse ki Léo yemekten kısa bir süre sonra sorun çıkarmadan uyumuştı. Marie yine de gecenin geri kalanından korkuyordu. Oğlu hâlâ haftada bir iki kez yatağını ıslatıyordu. Romain'in uykusu ağırdı, dolayısıyla çarşafı değiştirme ve oğlunu teselli etme görevi Marie'nindi. Kendisi de çocukluğunda enürezisten* mustarıptı; ergenlik çağında her şey normale dönmüştü. Dolayısıyla o günü sabırla bekliyordu.

Alışkanlıklarına bağlı olan Jade, arkadaşı Capucine gibi, annesinin üç masal anlatması için ısrar etmişti.

Çocuklar yattıktan ve mutfağı topladıktan sonra Marie nihayet dinlenmeye geçmişti.

Saat 22.40'tı.

Kanepeye rahatça uzanmış, üstüne battaniye örtmüş, bir

* Alt ıslatma. (*e.n.*)

fincan çayıyla ellerini ısıtıyordu. Sehpanın üzerindeki Virgine Grimaldi'nin son romanı onu bekliyordu.

Marie tüm gün boyunca nihayet ilk kez rahatlayabilmişti. Gerçekten.

Fincanı ağzına götüreceği zamanı bile olmamıştı.

“İyi geceler, tatlım,” diye selamladı Romain, içeri girerken. “Bakıyorum da keyfin yerinde,” dedi ufaktan bir kıskançlıkla.

Marie doğrulurken, “Daha yeni oturdum,” diye kendini savunmaya çalıştı.

“Bitmiş vaziyetteyim, gün boyu hiç durmadım,” dedi Romain kendini kanepeye bırakırken.

“Biraz sessiz konuş. Baptiste daha yeni uyudu.”

“Sahi mi?” Romain öfkelenmişti. “Saat neredeyse 23.00!”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Marie. “Ama onu biliyorsun, sürekli pazarlık yapıyor.”

“Bu çocuk beni yoruyor.”

“İyi haber şu ki son matematik sınavından 16 almış!”

“Demek ki... İstediginde yapabiliyor.”

Marie başını salladı, kocasıyla baş başa bir anı paylaşmaktan mutluydu. Bazen annelik rolü ona ağır geliyordu.

“Buna karşın, Jade bu akşam çok fenaydı,” dedi. “Bana ne söylemeye cüret etti biliyor musun?”

“Affedersin sevgilim, ama çok yorgunum,” diye araya girdi Romain. “Jade hakkında yarın sabah konuşabilir miyiz? Sylvain önemli bir müşteriyi de alarak istifa etti. Ofisteki durumu tahmin edersin.”

“Yapma... Bunu mu konuşmak istiyorsun?”

“Açıkçası, hayır. Tek istediğim uyumak. Duş alıp doğruca yatağa gideceğim.”

“Hemen yukarı mı çıkıyorsun?” diye şaşırıldı Marie, hayal

kırıklığına uğramıştı. “Senin için bir tabak ayırmıştım.”

“Teşekkür ederim sevgilim,” diye cevapladı Romain, karısını alnından öperken, “ama işte atıştırdım. Haydi, huzurlu gecenin tadını çıkar.”

Marie banyo kapısının kapandığını duyunca yeniden kanepesine uzandı. Belki de Romain gününü anlatmak istemiyordu ama o istiyordu. Zamanının büyük kısmını çocuklarla geçiren biri olarak, bir yetişkinle konuşmak ona çok iyi gelecekti.

Maalesef!

Soğuyan çayından vazgeçip kitabını açtı. Aynı sayfayı üç defa okuduktan sonra orada bırakmaya karar verdi. Beyni herhangi bir zihinsel faaliyete kapalı gibiydi. Yorgunluk galip gelmek üzereydi.

Atkısını katlayarak Romain’in koltuğun üzerine bıraktığı ceketini kaldırdı, ardından da yatmak için odasına çıktı. Odaya girdiğinde kocası çoktan yatmıştı. Horultularından derin bir uykuda olduğunu anlaşıyordu.

Kocasına dayanıp başını yastığa koyan Marie gözlerini kapattı. Baş ağrısı kendini artık iyice belli ediyordu, derin bir yorgunluk aniden onu ele geçirdi.

Birkaç gündür olduğu gibi o gece de gözlerinde birkaç damla gözyaşıyla uykuya daldı.

Sessizce.

*7 Ocak Perşembe,
8.00*

Baptiste banyoya kapanmış, bir tutam asi saçıyla adeta sa-
vaşıyordu. Jöle kutusunun neredeyse çeyreğini bitirmesi-
ne rağmen en ufak bir değişiklik olmamıştı.

“Baptiste!” diye seslendi Marie, merdivenlerin dibinden.
“Baban okula götürmek için seni bekliyor.”

“Bir dakika, geliyorum.”

Baptiste’in dakika kavramı sıradan fanilerinkiyle aynı ol-
madığından Romain hemen sabırsızlanmaya başlamıştı:

“Her sabah aynı manzara... Bugün onu gerçekten bekle-
yemem. Önemli bir toplantım var ve gecikmek istemiyorum.
Sylvain gittiğinden beri Bertrand’ın işi başından aşkın.”

“Anlıyorum ama sen gidersen ben ne yaparım?” diye sordu
Marie.

Romain paltosunu giyerken, “Bir seferliğine onu sen götü-
rebilirsin, değil mi?” diye önerdi.

“Hâlâ pijamalıyım,” diye itiraz etti Marie, rahatsız olmuştu. “Asla hemen hazırlanamam.”

“Moda defilesine gidiyormuşsun gibi yapma. Okulun önünde bırakırsın, kimse seni görmez. Bu sabah gerçekten vaktinde işte olmam gerekiyor,” diye yalvardı.

“Pekâlâ,” diyerek pes etti Marie. “Sen işe git, onu ben bırakacağım.”

“Teşekkürler, harikasın!”

Yanağına bir öpücük kondurdu ve başka bir şey sormadan gitti.

Marie kapıyı kapatınca derin bir iç çekti. Romain, çocuklarla ilgili kendisine yardımcı olmak için gitgide daha az zaman ayırıyordu. Bu durum onu gerçekten üzmeye başlamıştı ama bunu onunla sakın sakın tartışmıyordu. İşle çok meşguldü, ofisten çıkmakta güçlük çekiyordu, evdeyken de sadece onu dalgın dalgın dinliyordu.

Saat 08.03.

“Baptiste, hemen aşağı iniyorsun! Baban gitti. Seni ben bırakmak zorundayım, o yüzden acele et! Hemen çıkıyoruz!”

“Tamam,” diye karşılık verdi umursamazca, merdivenlerden inen çocuk. “Bana kızmana gerek yok. Babamın yetişmesi gereken bir tren mi vardı ki?”

Marie, Léo’dan, abisini okula götürürken kız kardeşine göz kulak olmasını istedi. Hava buz gibi soğuktu, seçtiği ceket onu pek korumuyordu. Üşümüştü, motoru çalıştırmak için hızlıca arabasına bindi. Bahçe kapısı kapanmadan hemen önce okula varmışlardı.

Oh!

Saat 08.10’du ve Marie şimdiden tükenmişti.

Ve... hâlâ pijamalıydı.